

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2CoCsp/14/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120419334
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 08. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Nadežda Wallnerová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2024:6120419334.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Nadeždy Wallnerovej a členiek senátu JUDr. Michaely Královej a JUDr. Ivany Jahnovej v sporovej veci žalobkyne: W. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom: D. XX, XXX XX B., zastúpená: Advokátska kancelária JUDr. Peter Rybár, s.r.o., so sídlom: Kuzmányho 29, 040 01 Košice, IČO: 47 234 466, proti žalovanému: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom: Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpený: JUDr. Katarína Hegedúšová, advokátka, so sídlom Majerníkova 3/A, 841 05 Bratislava, IČO: 42 185 190, o zaplatenie 250,- eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného voči rozsudku Mestského súdu Bratislava IV zo dňa 14. novembra 2023, č.k. B1-20Csp/139/2020-113, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok Mestského súdu Bratislava IV zo dňa 14. novembra 2023, č.k. B1-20Csp/139/2020-113, potvrdzuje.

II. Žalobkyni sa voči žalovanému priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Mestský súd Bratislava IV rozsudkom zo dňa 14. novembra 2023, č.k. B1-20Csp/139/2020-113 rozhodol tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni sumu 250,- eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Zároveň žalobkyni priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Žalobkyňa sa žalobou doručenou súdu prvej inštancie dňa 11.11.2020 domáhala vydania rozhodnutia, ktorým by súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť jej sumu vo výške 250,- eur s príslušenstvom. Žalobu odôvodnila tým, že medzi stranami sporu bola dňa 18.02.2014 uzavretá zmluva o pôžičke, ktorá z dôvodu chýbajúcich náležitostí bola postihnutá sankciou bezúročnosti a bezpoplatkovosti. Zmluva obsahovala neprijateľné zmluvné podmienky. Vzhľadom na to, že žalobkyňa na predmetnú zmluvu uhradila veriteľovi finančné prostriedky prevyšujúce poskytnuté plnenie, došlo na strane žalovaného k bezdôvodnému obohateniu. Rozsudkom Okresného súdu Žiar nad Hronom, č.k. 18C/485/2015-68, zo dňa 13.12.2016, právoplatným dňa 12.09.2018, potvrdeným rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici, č.k. 16Co/120/2017-123 zo dňa 21.06.2018, bola žalobkyni priznaná suma 1.000,- eur s príslušenstvom titulom bezdôvodného obohatenia a bolo určené, že žalovaný nemá právo na výkon zrážok zo mzdy na základe dohody o zrážkach zo mzdy. Vzhľadom na uvedené skutočnosti vznikol žalobkyni ako spotrebiteľke nárok na primerané finančné zadostučinenie. Jediným kritériom výšky zadostučinenia je primeranosť. Vzhľadom na to, že k neprijateľnému konaniu zo strany žalovaného došlo už na počiatku zmluvného vzťahu a toto vyústilo do ďalších časovo a psychicky náročných konaní pred všeobecným súdom, v ktorom súd právoplatne deklaroval porušenie práv spotrebiteľa, žalobkyňa

si uplatňovala finančné zadosťučinenie v sume 250,- eur, ktoré vzhľadom na uvedené považovala za primerané.

3. Súd prvej inštancie právne vec posúdil podľa ustanovení § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, § 52 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“). Súd prvej inštancie zhrnul, že v konaní bolo nesporné, že medzi stranami sporu vznikol vzťah zo zmluvy o pôžičke uzavretej dňa 18.02.2014, na základe ktorej boli žalobkyni poskytnuté peňažné prostriedky v sume 1.400,- eur. Na zabezpečenie záväzku žalobkyne vrátiť poskytnuté finančné prostriedky bola medzi stranami uzavretá dohoda o zrážkach zo mzdy. Okresný súd Žiar nad Hronom v spojení s Krajským súdom v Banskej Bystrici aplikoval na právny vzťah medzi žalobkyňou a žalovaným ustanovenia o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z. a ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách. Okresný súd Žiar nad Hronom určil, že žalovaný nemá právo na výkon zrážok zo mzdy žalobkyne a zároveň uložil žalovanému povinnosť vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie vo výške 1.000,- eur s príslušenstvom z dôvodu absencie obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici nadobudol právoplatnosť dňa 12.09.2018. Súd prvej inštancie odôvodňoval, že predpokladom vzniku nároku na primerané finančné zadosťučinenie v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. je iba úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej uvedeným zákonom alebo osobitnými predpismi. Poukázal pritom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30.06.2022 sp.zn. 7Cdo 92/2021, R 48/2022, ktoré bolo prijaté v súvislosti s primeranosťou finančného zadosťučinenia spotrebiteľa, z ktorého vyplýva, že vznik a preukazovanie ujmy by bolo nereálne a nie je vyžadované zákonom, preto nie je ani možné od spotrebiteľa vyžadovať preukazovanie ujmy. Zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti, alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, zákon neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je jeho primeranosť. Existencia a rozsah prípadnej ujmy na strane spotrebiteľa pre vznik nároku na primerané finančné zadosťučinenie preto nie je relevantná. Žalobkyňa podľa súdu prvej inštancie preukázala, že úspešne uplatnila svoje právo voči žalovanému na súde. Určenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia je na voľnej úvahe súdu, ktorý musí zohľadniť všetky okolnosti konkrétneho prípadu. Súd prvej inštancie zhrnul, že predchádzajúce konanie Okresného súdu Žiar nad Hronom bolo právoplatne skončené dňa 12.09.2018, t.j. po viac ako štyroch rokoch od uzavretia zmluvy o pôžičke a dohody o zrážkach zo mzdy. Vzhľadom na to, že zmluva o pôžičke bola od jej uzavretia bezúročnou a bez poplatkov a rovnako dohoda o zrážkach zo mzdy bola od počiatku neplatnou, žalobkyňa bola po celé uvedené časové obdobie v právnej neistote a boli ohrozené jej majetkové pomery. Žalovaný bol zaviazaný na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1.000,- eur, zároveň Okresný súd Žiar nad Hronom vo výroku rozsudku určil aj to, že žalovaný nemá právo na výkon zrážok zo mzdy žalobkyne. Súd konštatoval, že žalovaný uzavretím formulárovej dohody o zrážkach zo mzdy konal účelovo s úmyslom obchádzania ustanovení na ochranu spotrebiteľa, pretože na základe tohto zabezpečovacieho inštitútu sa vykonávali zrážky zo mzdy bez toho, aby nároky žalovaného zo zmluvy o úvere boli preskúmané všeobecným súdom. Dohoda neobsahovala ani poučenie o dôsledkoch jej uzavretia a možnosti ju odmietnuť v zmysle § 5a ods. 1 zákona č. 250/2007 Z.z., a preto bola neplatná. V zmluve o úvere bola nesprávne uvedená RPMN, pričom skutočná RPMN bola viacnásobne vyššia, rovnako výšku administratívnych nákladov 799,90 eur považoval súd za neprimeranú. Súd prvej inštancie sa nestotožnil s argumentáciou žalovaného, že predchádzajúce rozhodnutie Okresného súdu Žiar nad Hronom má dostatočne sankčný charakter. Odôvodnil, že povinnosť vydať bezdôvodné obohatenie nie je sankciou, ale zákonnou povinnosťou toho, kto sa na úkor iného obohatil. Rovnako ani konštatovanie neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy a z toho vyplývajúca povinnosť zdržať sa uplatňovania práv z takejto dohody nie je sankciou. Sankčný charakter primeraného finančného zadosťučinenia má za cieľ odradiť dodávateľov služieb od ďalšieho nekalého konania voči spotrebiteľom, t.j. primerané finančné zadosťučinenie predstavuje v tomto konkrétnom prípade istú nadstavbu nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia tak, aby bol naplnený účel zákona, t.j. prinútiť dodávateľov služieb dodržiavať právne predpisy na ochranu spotrebiteľov a vyhnúť sa v budúcnosti nekalým obchodným praktikám. Čo do základu tak súd prvej inštancie považoval podmienky pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia za splnené. Súd

prvej inštancie sa rovnako nestotožnil s argumentáciou žalovaného ohľadom ľahostajnosti žalobkyne v rámci kontraktačného procesu. V prvom rade bolo úlohou žalovaného ako dodávateľa služieb so silnejším postavením, na ktorého sa v oblasti jeho činnosti kladú zvýšené nároky aj na znalosť právnej úpravy, naformulovať zmluvné podmienky tak, aby boli v súlade s právnymi predpismi. Na uvedenom nemení nič ani skutočnosť, že žalobkyňa mala možnosť sa so zmluvou oboznámiť pred jej uzavretím, keďže tú mohla prijať len ako celok bez individuálneho vyjednanie zmluvných podmienok. Súd prvej inštancie skonštatoval, že žalobkyňa ako spotrebiteľ úspešne uplatnila voči žalovanému ako dodávateľovi porušenie svojho práva na súde. Žalovaný bol zaviazaný na vydanie bezdôvodného obohatenia a zároveň bol povinný zdržať sa uplatňovania práva vykonávať zrážky zo mzdy žalobkyne. V neposlednom rade z dôvodu konania žalovaného boli ohrozené majetkové pomery žalobkyne, psychickú záťaž predstavovalo aj konanie pred súdom. Výška priznaného bezdôvodného obohatenia predstavovala 1.000,- eur. Žalobkyňa žiadala primerané finančné zadostučinenie vo výške 250,- eur, čo predstavovalo 25 % z bezdôvodného obohatenia. Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti a citované zákonné ustanovenia súd prvej inštancie považoval uplatnenú sumu 250,- eur za primeranú, a preto žalobe v celom rozsahu vyhovel. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP. Žalobkyňa mala v konaní plný úspech, a preto jej súd prvej inštancie priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. O výške trov konania bude rozhodnuté po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením v zmysle § 262 ods. 2 CSP.

4. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie v celom rozsahu, a to z dôvodov uvedených v ustanovení § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP. Žalovaný neuznal žalobkyňou vznesený nárok na finančné zadostučinenie ani čo do dôvodu, ani čo do výšky. Zdôraznil, že žalobkyňa nijakým relevantným spôsobom neodôvodnila vznesený nárok na finančné zadostučinenie. Žalovaný mal za to, že žalobkyne finančné zadostučinenie neprislúcha, nakoľko neexistuje žiaden relevantný dôvod na jeho priznanie. Zároveň mal za to, že súd prvej inštancie bol povinný na skutkový prípad aplikovať ustanovenie § 13 ods. 3 OZ v zmysle ktorého výšku náhrady súd určí s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo. Žalovaný odmietal vyjadrenia žalobkyne, ktoré majú evokovať stav, že spôsobil svojím konaním žalobkyne nemajetkovú ujmu, a preto pri posudzovaní svojho konania žiadal dôslednú aplikáciu relevantných vnútroštátnych, európskych predpisov. Žalovaný mal za to, že pri rozhodovaní o nároku žalobkyne je za účelom zabezpečenia spravodlivosti potrebné prihliadať na osobitné okolnosti prípadu. Žiadal, aby pri rozhodovaní odvolací súd vzal do úvahy aj konanie žalobkyne, ktorá sa domáha vydania finančného zadostučinenia napriek tomu, že sama konala v rámci kontraktačného postupu ľahostajne, keď svojim podpisom vyhlásila, že súhlasí s obsahom zmluvy o úvere, bola oboznámená so všeobecnými podmienkami poskytnutia spotrebiteľského úveru; nemá k nim žiadne výhrady a zaväzuje sa ich dodržiavať. Opätovne argumentoval tým, že žalobkyňa svojim podpisom na zmluve ďalej prehlásila, že si zmluvu prečítala, že ju uzatvorila vážne, zrozumiteľne, nie v tiesni ani za nápadne nevýhodných podmienok. Poukázal pritom aj na rozsudok Krajského súdu v Žiline sp.zn. 9Co/343/2013, ako aj na judikatúru SDEÚ. Ďalej žalovaný s poukazom na ustanovenie § 3 ods. 5 ZoS argumentoval vágnosťou pojmu „primeranosť“, ktorý podľa žalovaného umožňuje subjektívny výklad a v praxi spôsobuje aplikačné problémy, keďže v zákone nie je bližšie konkretizované podľa akých kritérií sa má posudzovať, či je priznanie finančného zadostučinenia primerané. Následne žalovaný poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp.zn. 29 Odo 652/2001, zo dňa 18.09.2002 ako aj na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp.zn. 30 Cdo 1747/2014. Vzhľadom na uvedené žalovaný navrhol, aby odvolací súd podľa ustanovenia § 391 ods. 1 CSP v platnom znení napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zároveň žalovaný žiadal úhradu trov konania, ktorý mu vznikli, vrátane trov odvolacieho konania.

5. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedla, že sa so závermi súdu prvej inštancie sa stotožňuje, považovala ich za správne, a preto odvolanie žalovaného považovala za nedôvodné. S poukazom na ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. argumentovala, že z jej strany došlo k preukázaniu splnenia všetkých koncipovaných podmienok na priznanie nároku na primerané finančné zadostučinenie. Zhrnula, že jej prislúcha postavenie spotrebiteľa, a že rozhodnutie Okresného súdu Žiar nad Hronom, sp.zn. 18C/485/2015 zo dňa 13.12.2016 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp.zn. 16Co/120/2017-123 zo dňa 21.06.2018 deklarovalo porušenie jej práva žalovaným. Tvrdenia žalovaného, ktorými presúva podiel zodpovednosti za vznik súčasného konania na žalovaného sú podľa žalobkyne bez právneho významu, pretože k porušeniu spotrebiteľského práva došlo žalovaným, nie žalobkyňou, čo bolo deklarovane v pôvodnom súdnom konaní. Uviedla, že žalovaný opakovane navodzuje dojem o ľahostajnosti spotrebiteľa, pričom aj s uvedením sa súd prvej inštancie

zaoberal v bode 15. jeho rozsudku. Ďalej žalovaná argumentovala, že jednou z najpodstatnejších podmienok vzniku nároku na primerané finančné zadosťučinenie je úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti na súde, pričom v prejednávacom konaní uvedené ako spotrebiteľ preukázala právoplatným rozhodnutím Okresného súdu Žiar nad Hronom, sp.zn. 18C/485/2015 zo dňa 13.12.2016 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp.zn. 16Co/120/2017-123 zo dňa 21.06.2018. V tejto súvislosti poukázala aj na rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 24.06.2021, sp.zn. 3CoCsp/5/2021. Ďalej uviedla, že poslednou z podmienok v súvislosti s nárokom na primerané finančné zadosťučinenie je jeho uplatnenie voči tomu, kto za porušenie práv spotrebiteľa zodpovedá. V prejednávacom konaní je týmto subjektom žalovaný, ktorý nespĺnil svoju zákonom stanovenú povinnosť, a do zmluvy o úvere neuviedol zákonom vyžadované obligatórne náležitosti a inkorporoval do predmetnej zmluvy dohodu o zrážkach zo mzdy, ktorá bola neprijateľnou zmluvnou podmienkou, a pre jej rozpor so zákonom neplatná. V zmysle uvedeného možno podľa žalobkyne konštatovať, že preukázala splnenie všetkých podmienok pre vznik a uplatnenie nároku na primerané finančné zadosťučinenie. K argumentácii žalovaného ohľadom povinnosti preukazovania ujmy, či jej tvrdenia odkázala na jej argumentáciu prednesenú v predchádzajúcich podaniach. V otázke k preukazovaniu ujmy poukázala na rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 24.06.2021, sp.zn. 3CoCsp/5/2021. Žalovaného tvrdenia o preukazovaní ujmy, závažnosti vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo sú podľa žalobkyne absolútne v rozpore s rozhodovacou praxou všeobecných súdov Slovenskej republiky ako aj s príslušnými ustanoveniami zákona. V otázke kritérií slúžiacich pre posúdenie primeranosti výšky finančného zadosťučinenia poukázala napríklad na rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 12.05.2022, sp.zn. 3CoCsp/67/2021, rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 07.12.2021, sp.zn. 6CoCsp/40/2021, rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 30.09.2021, sp.zn. 2CoCsp/40/2021. V súvislosti s posudzovaním výšky primeranosti priznaného finančného zadosťučinenia nemožno podľa žalobkyne opomenúť ani realitu znehodnocovania peňazí, na ktorú je potrebné prihliadať o to viac, že v prejednávacom prípade ide o nárok, ktorý nie je úročený. Poukázala pritom na mieru inflácie za roky 2018-2023. Ďalej žalobkyňa uviedla, že podaným odvolaním akoby chcel žalovaný navodiť dojem, že domáhaním sa zo strany žalobkyne vydania primeraného finančného zadosťučinenia ide automaticky o zneužitie práva, ignorujúc pritom zákon ako aj rozhodovaciu prax v tejto otázke. V otázke zneužitia práva poukázala na niektoré rozhodnutia (sp.zn. IV. ÚS 195/2012-66, II. ÚS 58/06-28, NSČR, sp.zn. 22Cdo 1917/2004). Uviedla, že v prejednávacom prípade ide preto o odlišný prípad, a síce o výkon práva spotrebiteľa riadne podporený právnou úpravou ako aj rozhodovacou praxou, ktorý sa žiadnym spôsobom nesnaží získať neprimeranú výhodu, či spôsobiť ujmu žalovanému. Vo vzťahu k ďalším námietkam a tvrdeniam žalovaného koncipovanými v podanom odvolaní, odkázala na jej predchádzajúce podania a vyjadrenia nakoľko argumentácia žalovaného v podanom odvolaní je v mnohom totožná s jeho argumentáciou v jeho vyjadreniach. Na základe uvedeného navrhla, aby odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne a priznal žalobkyňi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu zo strany žalovaného.

6. Žalovaný vo vyjadrení k vyjadreniu žalobkyne uviedol, že sa dostatočne vyjadril ku všetkým relevantným skutočnostiam prostredníctvom svojich predošlých podaní, na ktorých trvá v celom rozsahu. Podľa jeho názoru konanie žalobkyne formou žaloby na priznanie finančného zadosťučinenia nie je adekvátne okolnostiam. Žalovaný mal za to, že domáhanie primeraného finančného zadosťučinenia, nezodpovedá požiadavke všeobecnej spravodlivosti, nebolo by vhodné ju priznať. Žalovaný považuje vzhľadom na okolnosti prejednávaneho prípadu prípadne priznanie náhrady finančného zadosťučinenia za neprimerane.

7. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v medziach uplatnených odvolacích dôvodov, ktorými je viazaný (ust. § 379 a ust. § 380 ods. 1 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (ust. § 385 odsek 1 CSP a contrario v spojení s ust. § 219 CSP) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP) dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

8. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie z vykonaného dokazovania riadne a správne ustálil skutkový stav veci, vec správne právne posúdil a dospel ku správneému záveru o dôvodnosti návrhu. Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia a v reakcii na argumenty uvedené v odvolaní odvolací súd uvádza, že žalobkyňa si uplatňuje nárok v zmysle ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z., podľa ktorého proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde

domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania, a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Podľa poslednej vety daného ustanovenia podmienkou na uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je, že spotrebiteľ úspešne na súde uplatnil porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. V danom prípade nastala táto skutočnosť, keď ako uviedol aj súd prvej inštancie, žalobkyňa úspešne na súde bránila porušenie práva v konaní pred Okresným súdom Žiar nad Hronom, sp.zn. 18C/485/2015, v spojení s odvolacím konaním na Krajskom súde v Banskej Bystrici, sp.zn. 16Co/120/2017. Žalobkyni bola priznaná suma 1.000,- eur s príslušenstvom titulom bezdôvodného obohatenia a bolo určené, že žalovaný nemá právo na výkon zrážok zo mzdy na základe dohody o zrážkach zo mzdy. Teda právo na primerané finančné zadosťučinenie žalobkyni vzniklo. Súd ďalej musí posúdiť, či suma ktorú si uplatňuje je primeraná. Žalovaným uvádzaná argumentácia, že súd mal aplikovať aj ustanovenie § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého výšku náhrady súd určí s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy, neobstojí. Závažnosť ujmy nie je podľa § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľov, ktorého aplikácia ako lex specialis sa uplatňuje na daný prípad, podmienkou k úspešnému uplatneniu primeraného zadosťučinenia. Správne súd prvej inštancie poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR č. 7Cdo/92/2021, ktorý ustálil, že pre priznanie práva na zadosťučinenie spotrebiteľa, ktorý úspešne uplatnil na súde porušenie práva alebo povinnosti v zmysle § 3 ods. 5 tretia veta zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, je rozhodujúcim kritériom primeranosť požadovaného zadosťučinenia; jeho konkrétnu výšku určuje súd úvahou so zreteľom na okolnosti každého jednotlivého prípadu. V odôvodnení daného rozhodnutia sa uvádza: "Najvyšší súd v uznesení z 30. januára 2019, sp.zn. 6Cdo/127/2017 (napadnuté odvolacie rozhodnutie je z 15. júla 2020, pozn.) sa v rámci podaného dovolania zaoberal (aj) právnou otázkou, či možno priznať primerané finančné zadosťučinenie spotrebiteľovi podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. bez toho, aby bola v konaní preukázaná existencia a výška vzniknutej ujmy a bez toho, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy. Vo svojich nosných záveroch v tejto súvislosti uviedol: „Aplikujúc režim zákona č. 250/2007 Z.z. je potom nutné použiť jeho § 3 ods. 5, podľa ktorého spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Citované ustanovenie má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávatelia ich práva hrubým spôsobom porušujú. Účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ, na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp.zn. 6Cdo/389/2015). Žiadnu inú podmienku, t.j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privedená konkrétna ujma, nevyžaduje. Zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadosťučinenia. Bude preto vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu, stanovil rozsah finančného zadosťučinenia... Pre úspešné uplatnenie tohto nároku zákon nevyžaduje,

aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a ani to, aby žalobcovia preukazovali existenciu a výšku vzniknutej ujmy. Odvolací súd v tejto časti žaloby správne vec po právnej stránke posúdil, keď vychádzal zo záveru, že zákon pre priznanie finančného zadosťučinenia žiadne osobitné podmienky nestanovuje ... Vo vzťahu k tejto otázke možno uzavrieť, že v prípade žaloby spotrebiteľa o primerané finančné zadosťučinenie podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z., zákon nevyžaduje, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľ v tomto konaní preukazoval existenciu a výšku vzniknutej ujmy.“ Odvolací súd s poukazom na dané rozhodnutie NS SR potom musí konštatovať, že súd prvej inštancie správne postupoval, keď ustálil, že predpokladom vzniku nároku na primerané finančné zadosťučinenie v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. je iba úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej uvedeným zákonom alebo osobitnými predpismi a nevyžaduje sa aj preukázanie ujmy. Či uplatnená suma zadosťučinenia je primeraná, je na úvahe súdu. Konkrétnu výšku určuje súd úvahou so zreteľom na okolnosti každého jednotlivého prípadu. Súd prvej inštancie odôvodnil aj prečo považoval výšku 250,- eur za primeranú a odôvodnil ju okolnosťami prípadu. Poukázal na to, že predchádzajúce konanie Okresného súdu Žiar nad Hronom bolo právoplatne skončené dňa 12.09.2018, t.j. po viac ako štyroch rokoch od uzavretia zmluvy o pôžičke a dohody o zrážkach zo mzdy. Vzhľadom na to, že zmluva o pôžičke bola od jej uzavretia bezúročnou a bez poplatkov a rovnako dohoda o zrážkach zo mzdy bola od počiatku neplatnou, žalobkyňa bola po celé uvedené časové obdobie v právnej neistote a boli ohrozené jej majetkové pomery. Žalovaný bol zaviazaný na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1.000,- eur, zároveň Okresný súd Žiar nad Hronom vo výroku rozsudku určil aj to, že žalovaný nemá právo na výkon zrážok zo mzdy žalobkyne. Súd prvej inštancie konštatoval aj, že žalovaný uzavretím formulárovej dohody o zrážkach zo mzdy konal účelovo s úmyslom obchádzania ustanovení na ochranu spotrebiteľa, pretože na základe tohto zabezpečovacieho inštitútu sa vykonávali zrážky zo mzdy bez toho, aby nároky žalovaného zo zmluvy o úvere boli preskúmané všeobecným súdom. Dohoda neobsahovala ani poučenie o dôsledkoch jej uzavretia a možnosti ju odmietnuť v zmysle § 5a ods. 1 zákona č. 250/2007 Z.z., a preto bola neplatná. V zmluve o úvere bola nesprávne uvedená RPMN, pričom skutočná RPMN bola viacnásobne vyššia, rovnako výšku administratívnych nákladov 799,90 eur považoval súd za neprimeranú. Výška priznaného bezdôvodného obohatenia predstavovala 1.000,- eur. Žalobkyňa žiadala primerané finančné zadosťučinenie vo výške 250,- eur, čo predstavovalo 25 % z bezdôvodného obohatenia. Odvolací súd nevzhliadol žiaden dôvod, žiadnu takú okolnosť, ktorá by mohla znamenať priznanie nižšieho finančného zadosťučinenia oproti priznanému súdom prvej inštancie. Úvaha súdu prvej inštancie o primeranosti finančného zadosťučinenia v danom prípade je odôvodnená jasne, zrozumiteľne a nie je dôvod zo strany odvolacieho súdu do danej úvahy zasahovať. Súd prvej inštancie zodpovedal v podstate už vo svojom rozhodnutí aj argumenty žalovaného, ktoré uvádza v odvolaní. Správne uviedol, že skutočnosť, že žalobkyňa podpísala zmluvu, slobodne a vážne a bola s ňou pred podpisom oboznámená, nie je okolnosťou, ktorá by mohla mať vplyv na nepriznanie finančného zadosťučinenia. Nemôže byť spotrebiteľovi na ujmu, že mu bola zo strany veriteľa predložená na podpis zmluva, ktorá obsahovala neprijateľné, či neplatné zmluvné podmienky. Spotrebiteľ podpisuje formulárovú zmluvu, ktorej obsah nemôže ovplyvniť a je na zodpovednosti veriteľa, aby jeho zmluvy boli tak koncipované, že nebudú obsahovať neprijateľné podmienky. Ak takéto podmienky obsahujú a spotrebiteľ úspešne uplatní svoje právo na súde z neplatnej, či neprijateľnej zmluvnej podmienky, musí veriteľ znášať za to sankcie. Jednou takouto sankciou je aj uplatnenie práva podľa ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. na primerané finančné zadosťučinenie.

9. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd v zhodne so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že žaloba je dôvodná, a preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil (ust. § 387 ods. 1 CSP).

10. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP. Nakoľko odvolací súd odvolaniu žalovaného nevyhovel a napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil, má žalobkyňa v odvolacom konaní plný úspech a vznikol jej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania v zmysle § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

11. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zákonov, § 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 CSP).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a

ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).